

daarligt De hidtil har tjent Herrens Sag ved Deres Virksomhed her i Byen. Om Fortiden skal der ikke tales. Den har De bødet haardt for. Nu maa vi se at hjælpes ad med at bringe Deres ødelagte Forhold paa Fode igen. Pastor Stensballe har sagtens meddelt Dem, hvad vi foreløbig gerne vil gøre for Dem. Med Tiden kan der maaske aabne sig andre Udveje. Herren har i disse svære Dage alle sine Tjenere behov. Men det gælder om at samle Hjorden, ikke at splitte den. Lād os ikke bedrøve Gud. Lad os agte paa, at en tro Tjener fryder sig ved sin Herres Glæde og ikke ved noget andet.«

Mads Vestrups stridhaarede Hoved var sunket dybere og dybere ned mod Brystet. Bispens hjertelige Tone, hans trofaste Haandtryk, Taknemligheden i hans eget Sind tilligemed nedarvet Ærefrygt for Kirkens højeste Værdighed, — alt dette satte ham i en skælvende Bevægelse, som han ikke engang gjorde Forsøg paa at blive Herre over.

»Gud være med Dem!« sluttede Bispen, klappede ham paa Skuldren og gik derpaa tilbage til sine private Stuer.

Da han var borte, satte Mads Vestrup sig ned i Sofaen med Haanden over Øjnene. Saadan blev han siddende nogen Tid foroverbøjet, mens Taarerne dryppede fra ham, og han havde i disse Øjeblikke